

Carta del prelat (desembre 2013)

Acabat l'Any de la fe, el prelat reflexiona sobre com plasmar la fe en el dia a dia, comptant amb l'ajuda dels mitjans de santificació que Jesucrist ha deixat a l'Església.

15/12/2013

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

El Pontífex Romà ha clausurat l'Any de la fe: durant aquest temps, amb l'ajuda de Déu, hem tractat de fer

créixer aquesta virtut teològica, arrel de la vida cristiana, demanant amb insistència al Senyor: *adauge nobis fidem!* [1] , augmenta'ns la fe i, amb ella, l'esperança, l'amor i la pietat. Ara, transcorreguts aquests mesos de gràcia, amb l'impuls rebut, maldem per seguir caminant dia a dia per aquest camí que ens porta al Cel. Anem a la santíssima Mare de Déu, mestra de fe i d'intimitat amb Déu, perquè faci eficaços els nostres desitjos de fidelitat al seu Fill i a l'Església.

Els documents del magisteri de l'Església –recentment també l'encíclica *Lumen Fidei* –han posat en relleu dues característiques essencials que són en l'origen de la fe, tal com ens la presenta el Nou Testament. Si, d'una banda, sant Pau afirma que *fides ex auditu* [2] , que la fe procedeix de l'escolta de la Paraula de Déu llegida i acollida a l'Església, de l'altra sant Joan ens dóna a

conèixer que Jesucrist, el fill de Déu encarnat, és *la llum veritable, el qui ve al món i il·lumina tots els homes* [3] , atorgant-li la capacitat de conèixer els misteris amagats en Déu. Llum i paraula, paraula i llum, defineixen, doncs, aspectes inseparables de la fe que professem. Per això, **és urgent recuperar el caràcter lluminós propi de la fe, ja que quan la flama s'apaga, totes les altres llums acaben llanguint** [4] . Agraïm a Déu de tot cor, filles i fills meus, aquests esclats que l'Esperit Sant, servint-se del magisteri de l'Església i de la vida dels sants, encén constantment en nosaltres: esmercem-nos a acollir-los i en deixar-nos guiar pel Paràclit en l'existència quotidiana.

A mitjans del mes passat, es va celebrar a Roma un congrés sobre "Sant Josepmaria i el pensament teològic". Es va analitzar com la predicació i el testimoniatge dels

sants aporten llums noves per aprofundir la fe i, en conseqüència, per aprofundir l'exposició científica de la doctrina. Aquest congrés ha constituït una nova ocasió per difondre més, en l'ambient teològic, els matisos singulars del missatge que el nostre Pare va rebre de Déu el 2 d'octubre de 1928, amb l'encàrrec que els transmetés als cristians, especialment aquells que es troben immersos en les activitats familiars, professionals, socials, etc., de la vida corrent.

M'he referit en els mesos passats a les veritats de la fe contingudes en els articles del credo. Ara vull ajudar-vos i ajudar-me a treure conseqüències que impregnin amb aquesta virtut la nostra existència en els mesos successius, és a dir, aprofundir en com cal plasmar la fe en el capteniment diari, de manera que il·lumini realment la nostra ment, enforteixi la nostra voluntat i

enfervoreixi el nostre cor, per portar el coneixement i l'amor de Déu a la nostra conducta i a totes les ànimes.

El punt de partida és confiar plenament que a l'Església posseïm la plenitud dels mitjans de santificació, que ens ha deixat Jesucrist. Entre d'altres, destaquen la recepció dels sagraments, el compliment dels manaments de Déu i de l'Església, i la pregària, com resumeix l'encíclica *Lumen Fidei* .

Els sagraments són accions de Crist amb els quals la seva humanitat santíssima, gloriosa al Cel, es posa en contacte immediat i directe amb les ànimes, per santificar-les. A més, l'Esperit Sant segueix també altres vies –desconegudes per a nosaltres–, amb les que atrau les persones. Tanmateix, el Papa adverteix que **la nostra cultura ha perdut la percepció d'aquesta presència concreta de Déu, de la seva acció al**

món. Pensem que Déu només es troba més enllà, en un altre nivell de realitat, separat de les nostres relacions concretes. Però si fos així, si Déu fos incapaç d'intervenir al món, el seu amor no seria veritablement poderós, veritablement real [5] .

Repassem l'ensenyament de sant Josepmaria, plasmat ja en els anys de joventut, quan escrivia: *Cal arribar a la convicció que Déu està contínuament al nostre costat. — Vivim com si el Senyor estigués allà lluny, on brillen les estrelles, i no ens adonem que també el tenim sempre a la vora. I hi està com un Pare amorós —a cadascun de nosaltres ens estima més que totes les mares del món puguin estimar els seus fills—, ajudant-nos, inspirant-nos, beneint... i perdonant. (...). Cal que ens convencem, que ens en saturem, que Pare i molt Pare nostre és el*

Senyor que està al costat nostre i en el cel [6] .

Especialment es compleix en rebre l'absolució sacramental i l'eucaristia. Moguts per aquesta convicció de fe, ¡quina seguretat s'adquireix en el perdó i en la proximitat de nostre Senyor, quina pau es vessa també sobre l'ànima, i com ens fem capaços de contagiar aquesta serenitat al nostre voltant! Per això, mai no em cansaré d'insistir que, cada vegada que acudim a aquests sagraments, ho fem amb la certesa plena que és l'Esperit Sant qui ens atrau, per Jesucrist, a l'amor del Pare.

Portem aquestes consideracions a les batalles de la pròpia lluita interior. Podem ser sants, hem de ser sants, malgrat els nostres defectes i de les nostres caigudes, perquè Déu ens crida a entrar a la intimitat de la seva vida divina com a fills seus en Jesucrist i ens ofereix tots els remeis.

Amb la gràcia dels sagraments i en la pregària, resulta més planer complir els manaments de la llei divina i la fidelitat als deures propis de l'estat de cada un. **El decàleg no és un conjunt de preceptes negatius, sinó indicacions concretes per sortir del desert del "jo" autoreferencial, tancat en ell mateix, i entrar en diàleg amb Déu, deixant-se abraçar per la seva misericòrdia per a ser portador de la seva misericòrdia [7] .**

Demanem al Senyor que ens concedeixi una fe forta, que vivifiqui tots els nostres actes. Certament creiem en la paraula de Déu, ens admirem en llegir i meditar l'Evangeli, però potser no cala profundament en les nostres ànimes, fins al punt de transformar totes i cadascuna de les accions. I quan arriba la dificultat, l'aridesa, la resistència de l'ambient, potser ens desanimem. No serà que la nostra fe

es troba com adormida? No ens cal comptar més amb l'acció del Paràclit, que inhabita en l'ànima per la gràcia? No passarà que, de vegades, confiem massa en les pròpies forces? Meditem la transformació dels Apòstols en la Pentecosta i ajustem-nos a aquesta guia del Senyor, que se'ns comunica també a través de les pràctiques de pietat cristiana que l'Església ha recomanat sempre: l'oració mental, les jaculatòries i oracions vocals –principalment el rosari–, l'oferiment de petites mortificacions, la cura de l'examen de consciència, la feina ben acabada en la presència de Déu.

La vida interior -ensenyava el nostre Pare- ***no és sentiment. Quan veiem amb claredat que paga la pena suportar amb alegria les contrarietats un dia i un altre, un mes i un altre mes, i un altre any, i la vida sencera, perquè ens espera després l'Amor al Cel, quantes***

llums tenim! Cal rumiar tot això, fills de la meva ànima. Cal fer en la nostra ànima una mena d'embassament que reculli totes aquestes gràcies de Déu: la claredat, la llum, la dolçor del lliurament. I quan vingui la foscor, la nit, l'amargor, caldrà anar a llançar-se enmig d'aquestes aigües netes de la gràcia del Senyor. Encara que en aquest moment estigui cec, jo veig, encara que estigui sec, em sé amarat per les aigües que surten des del Cor de Crist fins a la vida eterna. Llavors, fills meus, perseverarem en la lluita [8] .

D'aquesta manera ens trobarem en condicions d'ajudar altres persones perquè també caminin amb seguretat per les sendes de la fe. En efecte, la fe no només mira Jesús, sinó que mira des del punt de vista de Jesús, amb els seus ulls: és una participació en la seva manera de

veure [9] . I el Senyor tenia ulls per a cada persona singularment considerada i per a la multitud en el seu conjunt. Per cada un i per tots va baixar a aquest món nostre, i per tots i cadascun prossegueix la seva obra salvadora. La nostra missió es concreta, doncs, en portar a totes les persones que trobem en el camí de la nostra existència amb Jesús, començant per les més properes. Així es van comportar els primers cristians, que van obrar la conversió del món pagà.

En una antiga meditació, sant Josepmaria considerava l'exemple d'aquells primers germans en la fe: ***homes sense formació, sabedors del seu martiri i de la seva mort violenta, accepten però el paper de col·laboradors de Crist, en la salvació del món, i surten a enderrocar el paganisme i a omplir la terra de sang cristiana. Molt aviat els ha d'acompanyar,***

en la predicació i en el suplici gloriós amb que segellen la fe predicada, Saule, l'antic perseguidor, el que donava guitzes contra l'agulló (cf. Ac 9, 5). Allà van tots, amb la seva puresa, a netejar la bassa bruta i verdosa del món pagà, a combatre -amb les petites virtuts que practiquen: el pudor, la modèstia, la cautela- la tendència al plaer d'aquella societat (...). S'han endinsat fins al mateix cor del món antic: són a Roma. Què poden fer ells allà? La resposta ens la mostra la història: el tron dels emperadors s'esfondra i avui, després de dos mil anys, Pere continua sent Bisbe de Roma [10] .

També avui, davant els reptes de la nova evangelització, hem de mantenir molt vibrant la mateixa esperança. *Non est abbreviata manus Domini* [11] , el braç de Déu no s'ha empetitit. Però es necessiten homes i

dones de fe perquè es renovin els prodigis de l'Escriptura. Fa pocs dies, el Papa ha publicat l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* , relativa a les conclusions de l'Assemblea ordinària de l'últim Sínode dels Bisbes, justament sobre la nova evangelització. Us animo a conèixer aquest text que, sens dubte, ens oferirà noves llums per donar més impuls a aquesta gran tasca.

No vull passar per alt el record que el proper 12 de desembre, festa de la Mare de Déu de Guadalupe, es compleix un nou aniversari de la locució divina que sant Josepmaria – amb paraules de l'Escriptura– escoltà l'any 1931, en el fons de la seva ànima, en moments de greus dificultats del desenvolupament de l'Obra: *inter medium montium pertransibunt aquae* [12] , a través de les muntanyes passaran les aigües de la gràcia, superant qualsevol obstacle, tot allò que s'oposa al regne

de Déu en el progrés personal i en la vida de l'Església i de la humanitat. Perquè *la victòria que ha vençut el món és la nostra fe* [13] .

Contribuirem d'aquesta manera a realitzar l'aspiració del nostre Pare, que descobrim en els seus llavis i en la seva ploma des dels primers moments de la fundació de l'Opus Dei: ***regnare Christum volumus*** !, volem que Crist regni.

Avui comença el temps d'Advent, setmanes de preparació per a la Nativitat del Senyor. Bé poden servir-nos aquests dies –admirant una vegada més la bondat i misericòrdia del nostre Pare Déu, que envia el seu Fill al món– per renovar els nostres desitjos de romandre oberts, en tot moment, a les llums i a les paraules de Déu, sobretot en la lectura i meditació de la Sagrada Escriptura.

El pòrtic d'aquestes festes el constitueix la solemnitat de la

Immaculada Concepció de Maria: mestra de fe, esperança nostra i exemple meravellós de com es pot estimar Déu i el proïsme per Déu, amb el cor, amb la ment i amb els sentits plenament immersos en el Senyor. Esmercem-nos en la preparació d'aquesta solemnitat, ja tan propera, acudint amb molt d'afecte filial a la nostra Mare del Cel.

En aquesta oració donem un espai més ampli a demanar per l'Església i pel Papa, pels seus col·laboradors, per les meves intencions, per totes les necessitats espirituals i materials de les dones i dels homes del nostre temps. Que mai no ens deixin indiferents –gràcies a Déu, estic segur que això no succeeix– les dificultats materials i espirituals –de vegades, veritables tragèdies– que afecten tantes persones al món sencer.

Són diversos els aniversaris de l'Obra durant aquest mes, entre d'altres,

l'erecció del Col·legi Romà de Santa Maria, el 1953. Agraïm a Déu totes les efemèrides de la història de l'Obra.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de desembre de 2013.

.....

[1] *Lc* 17, 5.

[2] *Rm* 10, 17.

[3] *Jo* 1, 9.

[4] Papa Francesc, Litt. enc. *Lumen Fidei*, 29-VI-2013, n. 4.

[5] *Ibid.*, N. 17.

[6] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 267.

[7] Papa Francesc, Litt. enc. *Lumen Fidei*, 29-VI-2013, n. 46.

[8] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 17-II-1974.

[9] Papa Francesc, Litt. enc. *Lumen Fidei* , 29-VI-2013, n. 18.

[10] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 26- VII - 1937.

[11] *Is* 59, 1.

[12] *Sal* 103 (104) 10 (Vg).

[13] 1 *Jn* 5, 4.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-
prelat-desembre-2013/](https://dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-desembre-2013/) (09/08/2025)